

ELS CONEIXEREU PEL DIARI

Sense adonar-se'n (millor: amb una intenció palesament adversa), un d'aquests politicastes que donen tothora llur parer extravagant sobre totes les qüestions deia poc ha de «La Publicitat» i de les seves reformes progressives: «És un diari qualsevol número del qual el podeu llegir a la capvuitada de la seva aparició sense retenir-ne la data.» això és: un diari que conté articles i informacions que no són d'interès immediat. Això és: un diari d'interès permanent.

Donat el concepte que de la premsa diària tenen alguns dels seus redactors, i, per suggestió, un nombre important de lectors, no ens sorprèn gaire el parer desenraonat del politiquet al·ludit. El diari, efectivament, és, per a molts, un full de vida fugaç que, a les vint-i-quatre hores de la seva meravellosa naixença entre els corròns de la rotativa, s'abisma al sac de la paperassa. El periodista rutinari el llença, avergonyit, al cove, entre el rebrec de l'altre paperam. Sovint, ni gosa mirar-se'l: té por de descobrir-hi la incurança de la seva intervenció precipitada. El lector rutinari el plega indelicadament entre el paper destinat a ésser venut al drapaire. Hom amaga el diari com amagaria un drap brut.

Tenim del diari —i el nostre parer és compartit per altres excel·lents companys de redacció i per altres col·legues catalans— una idea (una «imatge», una «representació» en l'ordre plàstic; una «noció» en l'ordre dels propòsits a realitzar; una «coneixença» en l'ordre de la tasca de «La Publicitat» i algun altre diari català proven) diversa, potser oposada a la idea del diari tradicional. El diari no és l'aparició furtiva d'uns fulls impresos redactats, linotipiats, corregits, compaginats, estereotipats amb el fi de justificar una «obra». La incúria en la composició literària i tipogràfica d'un diari serà, en l'esdevenidor, un testimoni de la incúria col·lectiva. El desordre establert en les seves columnes descobrirà un desordre major: polític, social, econòmic.

El politicastre, que segurament pertany a l'escamot dels insatsifets de no sabem què (dels que no se senten contents fins que s'han pogut donar de baixa d'un partit, d'un sindicat, etc., per comunicar-ho amb ridículs B.L.M. als altres diaris dels altres partits, de les altres organitzacions sindicats, etc.; que no respiren fins que han cursat llur baixa d'un diari per un motiu fútil, etc.), a l'escamot dels desintegradors, en acusar «La Publicitat» de convertir-se en un diari d'actualitat permanent ha fet el seu millor elogi.

Els qui han col·laborat i col·laboren a la tasca d'intel·lectualitzar la premsa escrita en català, de convertir-la en el portaveu integral de tots els esdeveniments —no

pas solament dels fets diversos judicials, municipals o sardanístics, ans de tots els esdeveniments en llur complexitat—, acceptaran el blasme com un homenatge.

No ens sabia greu que assenyalessin la nostra generació amb una frase equivalent a aquesta: «editava un diari perfecte». Reconeixem que hi ha molta de tasca a realitzar. La cooperació dels lectors no n'ha pas d'ésser absent. ¿Caldrà recordar la dita «... els coneixereu pel diari»?

[*La Publicitat*, 8-IV-1932]